

Manchester 17η Μαΐου 1898

Ἄξιότιμε κ. Ἰ. Ἀρσένη,

Σᾶς προσφέρω τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς καὶ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ συζύγου μου διὰ τὴν «Ποικίλην Στοὰν» τοῦ 1898, ἧς ἡ ἀληθῶς θαυμασία ἐπιτυχία, ὀφειλομένη εἰς τὴν διαπρεπῆ ὑμῶν Διεύθυνσιν, τιμᾶ τὴν φιλολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Εἴσθε πολὺ πολὺ καλὸς διὰ τὰ δημοσιεύσητε ἐν τῷ τόμῳ τοῦ 1898 τοῦ λαμπροῦ ἔργου Σας τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου μου καὶ ἐμοῦ. Δὲν ἔπραξά τι ἔκτακτον διὰ τὰ γίνηται περὶ ἐμοῦ λόγος, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ καθήκον μου πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν πλησίον, πάντοτε δ' αἰσθάνομαι, ὅτι οὐδὲν ὀφείλεται εἰς ἐμέ, καθ' ὅσον ποθῶ τὸ ἄπειρον, τὸ ἀπέραντον, τὸ τέλειον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος μου τῆς γλυκείας μου Πατρίδος.

Ἄείποτε ὑπῆρξαμεν φίλοι τοῦ ὠραίου καὶ πλουσίου Ἐθνικοῦ σας πονήματος καὶ πάντοτε ἀγοράζομεν τοὺς ἐτησίους αὐτοῦ τόμους, ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὕρισκωμεθα. Οὕτω παρακολουθοῦμεν τὴν πρόοδόν του, ἣτις σᾶς τιμᾶ μεγάλως καὶ σᾶς καθιστᾷ ἄξιον τῶν εἰλικρινεστέρων συγχαρητηρίων.

Πέμπω ὑμῖν ἐσωκλείστως ἐν ἔργον μου, ὅπερ εὐελπιστῶ, ὅτι θὰ δημοσιεύσητε εὐγενῶς ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ τόμου τοῦ 1899 τῆς φιλάττης μοῦ «Ποικίλης Στοᾶς», ἣν ἐκ νεότητος ἠγάπησα καὶ εἰς τὰς σελίδας τῆς ὁποίας δὲν λησμονῶ, ὅτι ἐφιλοξενήθησαν τὰ πρῶτά μου δοκίμια.

Παρακαλῶ ὑμᾶς ἀξιότιμε κ. Ἀρσένη, ἵνα μὲ θεωρῆτε πάντοτε φίλα φρονούσαν τῇ ἀγαπητῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ», εὐχομαι δ' εἰς αὐτὴν ἀπὸ ψυχῆς μέγα μέλλον καὶ θερμοτάτην ὑποστήριξιν.

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως καὶ ἐκτιμήσεως
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΓΡ. ΖΛΑΤΑΝΟΥ
(Ἀθηναία)

ΠΡΟΞΕ ΑΝΤΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΓΕΝΝΗΘΗΣΑΝ ἐν τῇ αὐτῇ γειτονίᾳ, ἐξ ἀπαλῶν δὲ ὀνύχων συνανεστρέφοντο πρὸς ἄλληλα τὰ παιδία ταῦτα, φοιτῶντα ἐν τῷ αὐτῷ σχολείῳ, καὶ ἐκκλησιαζόμενα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνοριακῷ ναῷ, τῆς μικρᾶς πολίχνης ἐν ἣ τὸ πρῶτον εἶδον τὴν ἡμέραν.

Σὺν τῇ ἡλικίᾳ συνηϋζαν καὶ ἡ νοερὰ ἀνάπτυξις τῶν τρυφερῶν τούτων ὑπάρξεις, τῶν ὁποίων τὴν ἁρμονίαν τοῦ βίου οὐδὲ νεφύδριόν τι τότε ἐτάρασσεν! — Ὅποια ἡμέραι ἀθωότητος, ἡμέραι χαρᾶς καὶ ἀρρήτου θυμηδίας, εἶναί αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι τοῦ σχολικοῦ βίου, καθ' ἅς τις ἀφοσιούται ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ μετ' αὐτῶν τοῖς συμμαθηταῖς. Τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς μελέτης, δυσκόλως τις λησμονεῖ, ὅπουδήποτε καὶ ἂν ῥίψη αὐτὸν ἡ φορὰ τῆς τύχης, διότι αἰσθάνεται ὅτι εἶναι συνδεδεμένος μὲ ὄλας

ἐκείνας τὰς ποτὲ μικρὰς ὑπάρξεις, ἅς ὁ ἄγριος βορρᾶς διασκορπίζει ἀπανταχοῦ, καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῶ!

Οὕτω καὶ ὁ νεαρὸς Φώτιος Φωτεινὸς συνεδέθη δι' εἰλικρινοῦς φιλίας μετὰ τῆς παιδικῆς του συντρόφου, τῆς Εἰρήνης Θεογένους. — Συνηύξανον ὁμοῦ ὡς πτηνὰ ἠδελφωμένα. Πολλάκις οἱ πρωῖνοι περιπατηταὶ τῆς Λεωφόρου Β. συνήντων τὰς δύο ταύτας νεαρὰς ὑπάρξεις διευθυνόμενας ἐν τῷ σχολεῖῳ, ἀλληλοκρατουμένας, καὶ γελώσας χαρμωσύνως δι' ὅτι δῆποτε ἔβλεπον, καὶ μὲ ὅποιοιδήποτε συνήντων πρὸ αὐτῶν... Ἀληθῶς ὡς ἡ χρυσαλλίς ἐλαφρὰ ἐφαίνετο βαδίζουσα ἡ Εἰρήνη, τὸ δὲ ροδόχρουν τῆς πρόσωπον, ἐρόδιζε πλειότερον ἔτι, ὅτε ὁ Φώτιος. — Ἦτο γλυκυτάτη ἀστείον τι, τ' ὅποιον τῇ ἔδημιούργει τὴν ἰλαρότητα. — Ἦτο γλυκυτάτη ὑπαρξίς ἡ Εἰρήνη, ἡ δὲ μελάγχρους καὶ ζωηρὰ φυσιογνωμία τῆς, ἐμαρτύρει ὅτι ἐγενήθη οὐχὶ ἐν τῷ Βορρᾶ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ζωογόνον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος. — Δύο λακκίσκοι σχηματιζόμενοι ἐπὶ τῶν δροσερῶν παρειῶν τῆς ὁσάκις ἐγέλα, ὁμοιάζον φωλαῆς ἐρώτων. — Ὁραία πολὺ, καὶ φαιδρὰ κορασίς, πλὴν ὡς νεᾶνις ἀτυχεστάτη, διότι ἡ σκληρὰ μοῖρα ἐμειδίασεν αὐτῇ πικρὸν μειδίαμα, παρὰ τὸ λίκνον τῆς, βρέφους οὐσίας. — Ὁ Φώτιος ἐσπούδαζε καὶ ἡ Εἰρήνη ὁμοίως, ὁμοῦ δὲ παρήτησαν τὸ σχολεῖον, ἀλλ' ἡ φιλία διέμενε πάντοτε σταθερά. — Κατ' ὀλίγον τὰ παιδία εἰσῆλθον ἐν τῇ νεανικῇ ζωῇ, τὰς δὲ φαιδρὰς παιδίαις τοῦ σχολεῖου διεδέχθησαν τερπνότατα ὄνειρα μέλλοντος. — Ποσάκις οἱ ἐσπερινοὶ περιπατηταὶ τῶν ἀγρῶν δὲν συνήντησαν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἣ κηθιμένοις παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ κελαρύζοντος ποταμίσκου. — Ἐκείνη ὅτὲ μὲν ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ ἐκφυλλίζουσα λευκὴν μαργαρίταν τῶν ἀγρῶν, καὶ μὲ τὸ «Μ' ἀγαπᾶς, δὲν μ' ἀγαπᾶς», ἐξέβαλον ὁμοῦ ἐπιφωνήματα χαρᾶς, ἣ ἐφαίνοντο ὡσεὶ διερωτῶντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον περὶ τῶν κατακλυζόντων τὴν καρδίαν τῶν αἰσθημάτων. — Ὅτὲ δ' ἐκείνος συλλέγων ἄγρια ῥόδα καὶ περιπλοκάδας καταπρασίνους ἐκόσμη δι' αὐτῶν τὴν ὠραίαν παρθένον, ἣτις τὴν ὠραν ἐκείνην ἐφαίνετο ὡς Δρυῖς, καθήμενη ἐπὶ τοῦ Χλοερῶ Ἰθρόνου τῆς! — Καὶ τὸ γλυκὺ στόμα τῆς κόρης ἔψαλλε ἄσματιόν τι τερπνὸν ἢ τούναντιον μελαγχολικόν τι μᾶλλον ὑπενθυμίζον τὸν ζοφερὸν βίον ἀγνώστου τινὸς κόρης, ἀποθανούσης πρόωρος καὶ πρὸ τῶν βαθμιδῶν τοῦ ὕμναίου. — Ἦτον εὐτυχὴς τότε ἡ Εἰρήνη, ἀτενίζουσα τὴν μειδιῶσαν ἐσχεὶ μορφὴν τοῦ καλοῦ τῆς, ὅστις δὲν ἔζη, ἢ δι' αὐτὴν, ἀπαύστως δὲ προελάμβανε καὶ τὰς μικροτέρας τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς. — Ὁ χρόνος διήρχετο ἡσύχως τὴν τροχίαν του, ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ Φώτιος Φωτεινὸς ἐξυπνήσας, εὔρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του ἐπιστολὴν τοῦ ἐκ πατρὸς θεοῦ του Γεωργίου Φωτεινοῦ, μεγάλου ἐμποροῦ ἐν Μεμβούρῃ, δι' ἧς οὗτος τὸν διέτασεν, ἵν' ἀμέσως κατευθυνθῇ, παρ' αὐτῶ, καὶ ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου, ὅστις εἶχεν ἀνάγκη διευθυντοῦ, ἐκείνου ἀσθενοῦντος ἐπικινδύνως. — Ὡς κεραυνόπληκτος ἔμεινεν ἀναλογισθεὶς ὅτι θ' ἀπεχωρίζετο τῆς νεαρᾶς του φίλης! — Ἐσκέφθη τὸ πρᾶγμα σπουδαίως, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἄρᾳν κατὰ τῆς εἰρημένης ἐπιστολῆς, ἣτις τοσοῦτον ξηρὰ

Ξηρά, τῷ ἐπέτασε νὰ ὑπάγῃ τοσοῦτον μακρὰν. Καλλίτερον νὰ μὴν εἶχε ποτὲ τοιοῦτον θεῖον, ὅστις τυραννικώτατα τῷ συνέτριβε τὸ νῆμα τοσοῦτων ὠραίων ῥοδοχρόων περὶ μέλλοντος ὀνείρων. — «Θὰ φύγω δι' ὀλίγον καιρὸν μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ οὐδὲ Θεὸς οὐδὲ ἄνθρωποι θὰ μὲ συγκρατήσουν ἐν τῇ ἀπωτάτῃ Μεμβούρῃ. Δι' ἐμὲ πλοῦτος καὶ δόξα εἶναι ἐν καὶ μόνον ὄν, δι' ἐμὲ τὸ πᾶν εἶναι ἡ γλυκεῖα μου Εἰρήνη . . . Θὰ ὑπάγω εἰς Μεμβούρῃν μὲν, ἀλλ' εἰς διάστημα δύο ἐτῶν ἔσομαι ὀπίσω, ἵνα μὴν φύγω ποτέ». Ἡ ἀπόφασις τέλος ἐγένετο καὶ αἱ ἀποσκευαὶ ἤτοιμάσθησαν ταχέως καὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. — Πραγματικῶς συγνηθητικώτατη ὑπῆρξεν ἡ στιγμή ἐκείνη καθ' ἣν ἡ νεαρὰ κόρη ἔκφρων ἐκ λύπης ἔκλινε μελαγχολικῶς τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλὴν . . . Τὰ δάκρυά τῆς ὅμοια μαργαριτῶν, ἐκυλίωντο τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἐπὶ τῶν ὠραίων παρεῖων τῆς, τὰς ὁποίας οὐδεὶς χρωστήρ ζωγράφου ἠδύνατο ν' ἀναπαραστήσῃ τοσοῦτον ζωηρῶς, καὶ μετὰ τοσαύτης φυσικῆς χάριτος. — Προαίσθημά τι τῇ ἔλεγε «νὰ μὴν τὸν ἀποχωρισθῆ ποσῶς», ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ καὶ Θεοὶ πείθονται, ἡ δὲ Εἰρήνη ἔπρεπε ν' ἀποχωρισθῆ τοῦ Φωτίου, καὶ ἐκεῖνος μὲν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Μεμβούρῃν, αὕτη δὲ ὄρφανὴ πλέον, καὶ παντέρημος κόρη, νὰ διαμείνῃ ἐν Ἑλλάδι. — Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀπώλεσε τοὺς προσφιλεῖς τῆς γονεῖς, ἤδη τὸ πρῶτον ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὴν μόνωσιν, ἤδη ἠσθάνθη τὸ κενόν. — «Χαῖρε Εἰρήνη ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ Φωτίου· δι' ἐμὲ Σὺ εἶσαι ὁ πλοῦτος, δι' ἐμὲ Σὺ εἶσαι τὸ πᾶν ! . . . Μὴν ἀγαπήσῃς ἄλλον, ἔσομαι νοερῶς μετὰ Σοῦ.» — Φίλημα ὑστατον διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους τοὺς πλήρεις ἐλπίδος, φίλημα ὅπερ φαίνεται ἐφθόνησεν ἡ σκληρὰ καὶ ἀπηνῆς μέγαιρα εἰμαρμένη ! — Ἀπεχωρίσθησαν μετ' ἐλπίδων γλυκυτέρων περὶ μέλλοντος κλπ. ἡ δὲ ἠχώ ἐπανέλαβε τοὺς ὄρκους των, τὸ δ' εἶρον μιμητικὸν πτηνὸν μετέδωκε τοὺς λόγους των εἰς τὸ ἀχανὲς τῆς φύσεως, ἵνα μὴν ἐπαναληφθῶσι ποτὲ πλέον.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ οἱ μῆνες ἐπίσης, αἱ δ' ἐπιστολαὶ τῶν δύο τούτων ἀγαπωμένων ὑπάρξεων διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην . . . Παρήλθον τρεῖς, τέσσαρες, ἕξ, ἐννέα μῆνες, ἔτος ὀλόκληρον, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἐξηκολούθουν τακτικῶς ἀφικνούμεναι, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἤρχισαν ἀραιούμεναι μέχρις ἐντελοῦς ἐκλείψεως αὐτῶν. — Ὁ Φώτιος ἔπαυσε νὰ γράφῃ πρὸς τὴν ἀτυχῆ Εἰρήνην, ἥτις πιστοτέρα αὐτοῦ καὶ μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην ἔτι ἐκ λύπης, ἐπανελάμβανεν ἀδιακόπως τοὺς ὑστάτους λόγους ἐκείνου, ὅστις ἀναχωρῶν τῇ εἶπε «Χαῖρε Εἰρήνη, δι' ἐμὲ Σὺ εἶσαι ὁ πλοῦτος, δι' ἐμὲ Σὺ τὸ πᾶν μὴν ἀγαπήσῃς ἄλλον ἔσομαι, νοερῶς μετὰ Σοῦ». Ἐκ τῶν δύο μόνον ἐκείνη ὑπῆρξε πιστή, διότι πρῶτιαν τινὰ ὁ τηλεγράφος ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Φώτιος Φωτεινὸς κληρονομήσας τὸν ἀποθανόντα θεῖον του, ἐπέστρεψε νυμφευμένος μετὰ τινος χήρας πλουσίας μὲν, ἀλλ' ἀσχημοτάτης. — Ὁ νεαρός τῆς συζυγος οὐδὲν φαίνεται ἐνυμφεῦθη ἐξ αὐτῆς ἢ τὸ βαρύτερον θυλακίον τῆς, ὅπερ δι' αὐτὸν κατέστη τὸ μυθολογούμενον ὕδωρ τὸ ἐπιφέρειν τὴν

λήθην. Ἐλησημόνησεν ὁ σκληρὸς καὶ Εἰρήνην, καὶ ὄνειρα γλυκύτατα, καὶ ὄρκους, καὶ τόσα ἄλλα... Ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἦτο μόνος αὐτὸς ὁ νυμφευθεὶς τὸ χρῆμα, διότι πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν τοσοῦτους εἶχε μιμητὰς καὶ ὀπαδοὺς! Καὶ οὕτω ἐπαρηγορεῖτο.—Διὰ τὴν ἀτυχῆ ὁμῶς Εἰρήνην τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας ἤλλαξε· ἐσκοτίσθη ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία της, καὶ ὡς πληγωθεῖσα καιρῶς δορκὰς ἐρρίφθη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἔξω τοῦ οἴκου ψιθυρίζουσα λόγους ἀσυναρτήτους καὶ λυπηρούς! — Ἡ τάλαινα κόρη σὺν τῇ καρδίᾳ ἀπώλεσεν ἀνεπιστρεπτει καὶ τὸν νοῦν! . . .

Παρῆλθον ἔκτοτε ἔτη πολλὰ καὶ ἡ Εἰρήνη πάντοτε ὠραία, πλὴν ἤδη μὲ ὄμμα ἀπλανές καὶ βῆμα ἀπλανέστερον, βαδίζει μὲν εἰς τὰ περίεξ, ὡς καὶ ἄλλοτε, στολίζει δὲ τὴν κεφαλὴν της μὲ χλοερὰς περιπλοκάδας, ἢ ῥόδα τῶν ἀγρῶν, ἢ καθημένη παρὰ τὸ χεῖλος ῥυακος ἀκροᾷται τῆς ψαλλούσης ἀηδόνος καὶ μὲ τὸ γλυκὺ ἄσμα βαυκαλιζομένη κλίνει περιλύτως τὴν ὠραίαν της κεφαλὴν, ψιθυρίζουσα ἀκατάληπτους λέξεις, ἃς μόνη ἢ νύξ ἀκούει, μάρτυς ἀκοίμητος τῶν βασάνων τῆς κόρης, καὶ ἡ πέραν νήθουσα ποιμενίς, ἥτις ἀμέριμος φυλάττει τὰ ἐπὶ τῆς πρασίνου χλόης ἐσπαρμένα τῆδε κῆκεις καὶ βελάζοντα πρόβατὰ της, θαυμάζουσα τὴν πιστὴν Εἰρήνην, τὴν μὴ συγκρατοῦσαν κατάραν κατὰ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀχαρίστου Φωτεινοῦ, ὅστις καὶ αὐτὸς ἤδη ἀτυχέστατος ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ ματαίως προσπαθεῖ νὰ καταπνίξη τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος. . . Ὡς φάσμα ἡμέρας τε καὶ νυκτός, τὸν παρακολουθεῖ ἡ εἰκὼν τῆς ἀτυχοῦς κόρης, ἧς συνέτριψε διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν του, τὴν ὑπαρξίν, τὴν ζωὴν, τὴν χαρὰν. . .

Καὶ ἡ Εἰρήνη πρωῖαν τινὰ εὐρέθη νεκρὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἑδράνου ὅπου ποτὲ ὁμοῦ ἐκάθητο μετὰ τοῦ νεαροῦ της φίλου. Ἐφερε λευκὴν περιβολὴν, ὡς ἡ ἀθῶα καὶ ἀσπιλος παρθενικὴ ψυχὴ της, ἐκράτει δὲ διὰ τῶν ἀπεσκληρημένων δακτύλων της ῥόδον ξηρὸν καὶ φυλλορροοῦν, συμβολίζον εὐκρινῶς τὴν προδοθεῖσαν ὑπαρξίν της. . . Οὕτω δὲ πλέον μετὰ τῆς ἀποπτάσης ἀθῶας ψυχῆς τῆς προδοθείσης κόρης ἀπέπτησαν καὶ τοσαῦτα γλυκεῖαι ἀναμνήσεις συντριβείσης εὐδαιμονίας.

Ἄνωθεν τοῦ ἑδράνου ἐφ' οὗ ἡ Εἰρήνη εὐρέθη ὑπνώττουσα τὸν ὕστατον ὕπνον, ἀνθισμένη ἀμυγδαλῆ ραίνει ἀφθόνως τὴν νεκρὰν παρθένον διὰ τῶν ἀνθέων της, ἅτινα ὁ ψυχρὸς πρωϊνὸς ἀήρ τινάσσει δίκην φιλοστόργου χειρὸς ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς τοσοῦτον λυπηρὰν ἱστορίαν ἐχούσης ἀτυχοῦς νεκρᾶς, ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν διακόπτει τὴν σιγὴν τῆς ἐρημίας ὁ μακρόθεν ἀκούμενος γδοῦπος τοῦ ἐκ τῶν ὑψηλῶν βράχων κυλιόμενου ὕδατος, ἢ τὸ ἄσμα τῶν ψαλλόντων πτηνῶν, τῶν μόνων καὶ μετὰ θάνατον πιστῶν συντρόφων ἐκείνης! . . . . .

Καὶ σήμερον ἐστὶ ἐπὶ χλοερᾶς γωνίας γῆς, ὁ καταπεπονημένος ὀδοπόρος ἀνακόπτει τὸ βῆμα κάτωθεν παχυσκίου δρυός, ὅπου λευκὸς σταυρὸς μνήματος, ἐστεμμένος ὑπὸ καταπρασίνου κισσοῦ, δεικνύει τὸν τόπον ἔνθα ἐκείνη ἀπέθανε καὶ ἐτάφη. Φίλη ἀγνωστος χεῖρ ἔχει χαράξει!

ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τ' ἀρχικὰ γράμματα Εἰ — Θ. κάτωθεν δὲ «ἡ σκλη-
ρῶς προδοθεῖσα ὄρφανή» . . . Ἐκτοτε δ' ἔτησίως στέφανος λευκανθέμων
στολίζει τὸν μεμονωμένον τοῦτον τάφον.

Μαντζεστέρη 20 Μαΐου 1898

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΓΡ. ΖΛΑΤΑΝΟΥ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΒΡΑΔΥΑΣ

I

ΕΓΕΙΡΕ τὸ φεγγάρι στὸ βουνὸ
κ' ἐσθύστηκε στὴ μακρυνή του ἄκρη
καὶ στάζει τώρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
σταλαγματιᾶς τὸ διαμαντένιο δάκρυ

ᾠ μυστικὸ παράπονο
ποῦ στὴν καρδιά μας σιγοβρέχεις!
Ἄπὸ ποιά μάτια ἀθάνατα
βροχή τῶν ἄστρον ἔτσι αἰώνια τρέχεις;

II

Τὰ ὄνειρα τ' ἀτέλειωτα
στὰ στήθη μου σπαράζουν
κι' οἱ πεθαμένοι πόθοι μου
καινούργιους πόθους βγάζουν

Τὸ στόμα μου ἐσφάλισε
ὁ χάρος μὲ σφραγίδα
γιὰ νὰ μὴ βγῆ ἀπ' τὰ στήθη μου
καμμία πιά ἐλπίδα.

Ἄδίκως πιά τὸ βλέμμα μου
κάτι στὰ ψηλὰ ζητάει . . .
ἢ σάρκα πιά ἀπόκαμε
καὶ ἡ ψυχὴ πετάει . . .

(Φεβρουάριος 1899)

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ